Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

zo 7. novembra 2018 *

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Smernica 2006/123/ES – Články 15 až 17 – Článok 49 ZFEÚ – Sloboda usadiť sa – Článok 56 ZFEÚ – Slobodné poskytovanie služieb – Národný systém mobilného platenia – Monopol“

Vo veci C-171/17,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ, podaná 5. apríla 2017,

Európska komisia, v zastúpení: V. Bottka a H. Tserepa-Lacombe, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa,

proti

Maďarsku, v zastúpení: M. Z. Fehér a G. Koós, splnomocnení zástupcovia,

žalovaný,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda siedmej komory T. von Danwitz, vykonávajúci funkciu predsedu štvrtej komory, sudcovia K. Jürimäe (spravodajkyňa), C. Lycourgos, E. Juhász a C. Vajda,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: I. Illéssy, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. marca 2018,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 14. júna 2018,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojou žalobou Európska komisia navrhuje, aby Súdny dvor určil, že Maďarsko si tým, že zaviedlo a ponechalo v platnosti národný systém mobilného platenia upravený v nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló 2011. évi CC. törvény (*Magyar Közlöny* 2011/164) (zákon č. CC z roku 2011 o národnom systéme mobilného platenia, ďalej len „zákon č. CC“) a 356/2012. (XII. 13.) Korm. rendelet a nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló törvény végrehajtásáról (nariadenie vlády č. 356/2012, ktorým

* Jazyk konania: maďarčina.

sa vykonáva zákon o národnom systéme mobilného platenia, ďalej len „nariadenie vlády č. 356/2012“), nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 15 ods. 2 písm. d) a článku 16 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 36), ako aj subsidiárne z článkov 49 a 56 ZFEÚ.

I. Právny rámec

A. Právo Únie

2 Odôvodnenia 8, 17, 70 a 72 smernice 2006/123 znejú:

„(8) Bolo by vhodné, aby sa ustanovenia tejto smernice týkajúce sa slobody usadiť sa a voľného pohybu služieb uplatňovali len do tej miery, aby boli dané činnosti otvorené hospodárskej súťaži, teda aby nezaväzovali členské štáty liberalizovať služby všeobecného hospodárskeho záujmu ani privatizovať verejnoprávne subjekty, ktoré takéto služby poskytujú, ani zrušiť existujúce monopoly na iné činnosti alebo určité distribučné služby.

…

(17) Táto smernica sa vzťahuje len na služby, ktoré sa poskytujú za finančnú úhradu. Služby všeobecného záujmu nie sú zahrnuté do vymedzenia v článku [57 ZFEÚ], a preto nepatria ani do rozsahu pôsobnosti tejto smernice. Služby všeobecného hospodárskeho záujmu sú služby poskytované za finančnú úhradu, a preto patria do rozsahu pôsobnosti tejto smernice. Niektoré služby všeobecného hospodárskeho záujmu, napríklad služby všeobecného hospodárskeho záujmu, ktoré môžu existovať v oblasti dopravy, sú však vyňaté z rozsahu pôsobnosti tejto smernice, a na určité iné služby všeobecného hospodárskeho záujmu, napríklad také, ktoré môžu existovať v oblasti poštových služieb, sa vzťahuje odchýlka z ustanovenia o slobode poskytovať služby stanovené v tejto smernici. …

…

(70) Na účely tejto smernice sa služby môžu považovať za služby všeobecného hospodárskeho záujmu v tejto smernici a bez toho, aby bol dotknutý článok [14 ZFEÚ], len ak sú poskytované pri vykonávaní osobitných úloh verejného záujmu, ktorými poveril príslušný členský štát poskytovateľa. Toto poverenie by sa malo vykonať prostredníctvom jedného alebo viacerých aktov, ktorých formu si určí každý členský štát, a malo by určiť presný charakter osobitnej úlohy.

…

(72) Služby všeobecného hospodárskeho záujmu majú dôležité úlohy v oblasti sociálnej a územnej súdržnosti. Výkonu týchto úloh by nemal brániť proces hodnotenia stanovený v tejto smernici. Tento proces by nemal mať vplyv na požiadavky, ktoré sú potrebné na splnenie týchto úloh, pričom sa súčasne musia riešiť neodôvodnené obmedzenia slobody usadiť sa.“

3 Článok 1 tejto smernice stanovuje:

„…

2. Táto smernica sa nezaoberá liberalizáciou služieb všeobecného hospodárskeho záujmu vyhradených pre verejné alebo súkromné subjekty, ani privatizáciou verejných subjektov poskytujúcich služby.

3. Táto smernica sa nezaoberá zrušením monopolov poskytujúcich služby, ani poskytovaním pomoci zo strany členských štátov, na ktoré sa vzťahujú predpisy [Únie] o hospodárskej súťaži.

Táto smernica neovplyvňuje slobodu členských štátov určiť v súlade s právom [Únie], čo považujú za služby všeobecného hospodárskeho záujmu, ako by tieto služby mali byť organizované a financované v súlade s pravidlami o štátnej pomoci, a akým konkrétnym povinnostiam by mali podliehať.

…“

4 Článok 2 ods. 2 uvedenej smernice stanovuje:

„Táto smernica sa nevzťahuje na tieto činnosti:

a) služby všeobecného záujmu nehospodárskeho charakteru;

…

i) činnosti, ktoré sú spojené s výkonom verejnej moci, ako je stanovené v článku [51 ZFEÚ];

…“

5 Článok 4 bod 7 tej istej smernice definuje pojem „požiadavka“ ako „ak[ú]koľvek povinnosť, zákaz, podmienk[u] alebo obmedzenie ustanovené v zákonoch, iných právnych predpisoch a správnych opatreniach členských štátov alebo v dôsledku judikatúry, administratívnej praxe, pravidiel profesijných orgánov alebo kolektívnych pravidiel profesijných združení či iných profesijných organizácií, ktoré boli prijaté v rámci výkonu ich právnej autonómie“.

6 Článok 15 smernice 2006/123 s názvom „Požiadavky podliehajúce hodnoteniu“ stanovuje:

„1. Členské štáty skúmajú, či sa podľa ich právnych systémov uplatňujú niektoré z požiadaviek uvedených v odseku 2, a zabezpečujú, aby všetky takéto požiadavky boli zlučiteľné s podmienkami uvedenými v odseku 3. Členské štáty prispôsobia zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia tak, aby boli zlučiteľné s týmito podmienkami.

2. Členské štáty skúmajú, či ich právne systémy podmieňujú prístup k činnosti v oblasti služieb alebo jej vykonávanie splnením niektorej z týchto nediskriminačných požiadaviek:

…

d) požiadavky iné ako tie, ktoré sa týkajú záležitostí, na ktoré sa vzťahuje smernica [Európskeho parlamentu a Rady] 2005/36/ES [zo 7. septembra 2005 o uznávaní odborných kvalifikácií (Ú. v. EÚ L 255, 2005, s. 22)] alebo ktoré sú ustanovené v iných nástrojoch Spoločenstva, ktoré vyhradzujú prístup k predmetnej činnosti v oblasti služieb pre konkrétnych poskytovateľov na základe osobitnej povahy tejto činnosti;

…

3. Členské štáty overujú, že požiadavky uvedené v odseku 2 spĺňajú tieto podmienky:

a) nediskriminácia: požiadavky nesmú byť priamo ani nepriamo diskriminačné vzhľadom na štátnu príslušnosť, alebo v prípade spoločností, vzhľadom na umiestnenie ich sídla;

b) nevyhnutnosť: požiadavky musia byť opodstatnené závažným dôvodom týkajúcim sa verejného záujmu [naliehavým dôvodom všeobecného záujmu – *neoficiálny preklad*];

c) proporcionalita: požiadavky musia slúžiť na zabezpečenie dosiahnutia sledovaného cieľa; nesmú prekročiť rámec nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa; a nesmie byť možné nahradiť tieto požiadavky inými, menej obmedzujúcimi opatreniami, ktorými sa dosiahnu rovnaké výsledky.

4. Odseky 1, 2 a 3 platia pre právne predpisy v oblasti služieb všeobecného hospodárskeho záujmu len do tej miery, pokiaľ uplatňovanie týchto odsekov nebráni, právne alebo fakticky, výkonu určitej úlohy, ktorá im bola zverená.

…“

7 Článok 16 ods. 1 tejto smernice znie takto:

„Členské štáty rešpektujú právo poskytovateľov poskytovať služby v inom členskom štáte, než v tom, v ktorom sú usadení.

Členský štát, v ktorom poskytovateľ poskytuje služby, zabezpečuje voľný prístup k činnosti v oblasti služieb a jej slobodné vykonávanie na svojom území.

Členské štáty nepodmieňujú prístup k činnosti v oblasti služieb alebo jej vykonávanie na svojom území splnením požiadaviek, ktoré nedodržiavajú tieto zásady:

a) nediskriminácia: požiadavka nesmie byť priamo alebo nepriamo diskriminujúca s ohľadom na štátnu príslušnosť, alebo v prípade právnických osôb s ohľadom na členský štát, v ktorom sú usadené;

b) nevyhnutnosť: požiadavka musí byť opodstatnená dôvodmi verejného poriadku, verejnej bezpečnosti, verejného zdravia alebo ochrany životného prostredia;

c) proporcionalita: požiadavka musí byť vhodná na dosahovanie sledovaných cieľov a nesmie prekračovať rámec nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa.“

8 Článok 17 bod 1 uvedenej smernice stanovuje, že článok 16 tejto poslednej uvedenej smernice sa neuplatňuje na služby všeobecného hospodárskeho záujmu (ďalej len „SVHZ“), ktoré sa poskytujú v inom členskom štáte najmä v oblastiach uvedených v tomto článku 17 bode 1.

B. Maďarské právo

1. Zákon č. CC

9 Zákon č. CC zmenil právny rámec služieb mobilného platenia s účinnosťou od 1. apríla 2013, ale so záväznými účinkami až od 2. júla 2014.

10 § 1 písm. d) tohto zákona stanovuje:

„Na účely tohto zákona sa rozumie:

…

d) systém mobilného platenia: akýkoľvek systém, v ktorom zákazník nakupuje službu prostredníctvom dostupného elektronického systému obchodovania bez pripojenia k pevnému miestu pomocou telekomunikačného prostriedku, digitálneho zariadenia alebo iného počítačového zariadenia“.

11 § 2 uvedeného zákona stanovuje:

„Za služby, ktoré sú predmetom centralizovaného a mobilného obchodovania, sa považujú:

a) služby verejného parkovania (parkovisko) v súlade so zákonom o cestnej premávke;

b) sprístupnenie cestnej siete na účely cestnej premávky za poplatok za používanie alebo mýto;

c) služby osobnej dopravy zabezpečované poskytovateľom, v ktorom má štát väčšinovú kontrolu, alebo miestnou správou vo forme verejnej služby;

…

d) akékoľvek služby, ktoré nepatria do kategórií uvedených pod písmenami a) až c) vyššie, zabezpečované subjektom, v ktorom má štát väčšinovú kontrolu, alebo miestnou správou vo forme verejnej služby.“

12 § 3 tohto istého zákona stanovuje:

„1. Poskytovateľ je povinný zaručiť obchodovanie so službami, ktoré sú predmetom centralizovaného a mobilného obchodovania – s výnimkou služieb uvedených v § 2 písm. d) – prostredníctvom systému mobilného platenia.

2. Povinnosť, ktorá vyplýva z odseku 1, splní poskytovateľ používaním jednotného národného systému (ďalej len ‚národný systém mobilného platenia‘) prevádzkovaného subjektom, ktorý určí vláda (ďalej len ‚národný subjekt pre mobilné platenie‘),

a) ktorého 100 % vlastníkom je štát, alebo

b) ktorého 100 % vlastníkom je subjekt, v ktorom má štát 100 % kontrolu.

3. Ak poskytovateľ obchoduje so službami uvedenými v § 2 písm. d) prostredníctvom systému mobilného platenia, toto obchodovanie môže uskutočňovať len prostredníctvom národného systému mobilného platenia.

4. Prevádzkovanie národného systému mobilného platenia je verejná služba, v rámci ktorej ministerstvo pre informatizáciu a národný subjekt pre mobilné platenie uzatvoria medzi sebou dohodu o verejných službách.

5. Prevádzkovanie národného systému mobilného platenia je výlučnou hospodárskou činnosťou štátu, ktorú vykonáva národný subjekt pre mobilné platenie bez uzavretia koncesnej zmluvy.

…“

2. Nariadenie vlády č. 356/2012

13 Nariadenie vlády č. 356/2012, ktoré nadobudlo účinnosť 1. apríla 2013, obsahuje vykonávacie ustanovenia zákona č. CC.

14 § 8 tohto nariadenia stanovuje:

„1. Pokiaľ nie je uvedené inak, poplatok, ktorý zákazník zaplatí ako poplatok za produkt mobilného platenia, je poplatok, ktorý by zákazník musel zaplatiť, keby si kúpil službu inak ako prostredníctvom národného systému mobilného platenia. Poskytovateľ môže podporovať kúpu služby ako produktu mobilného platenia prostredníctvom rabatov.

2. Okrem poplatku za produkt mobilného platenia v súlade s odsekom 1 zaplatí zákazník za služby, ktoré potrebuje, národnému subjektu pre mobilné platenie poplatok za pohodlie vo výške uvedenej nižšie:

a) 50 [maďarských] forintov [HUF] za transakciu v súvislosti s obchodovaním so službami verejného parkovania (parkovisko);

b) 50 [HUF] za transakciu v súvislosti s obchodovaním práva na používanie ciest v súlade s § 33/A zákona č. I z roku 1988 o cestnej premávke;

…

3. Národný subjekt pre mobilné platenie účtuje zákazníkovi poplatok za pohodlie – ak dôjde ku kúpe služby, ktorá je predmetom centralizovaného a mobilného obchodovania – a zároveň aj poplatok za službu, ktorá je predmetom centralizovaného a mobilného obchodovania.

…“

15 § 24/A ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Ďalší predajca okrem poplatku za produkt mobilného platenia v súlade s § 8 ods. 1 zaplatí za služby, ktoré potrebuje, národnému subjektu pre mobilné platenie poplatok za pohodlie vo výške uvedenej nižšie:

a) 40 [HUF] za transakciu v súvislosti s obchodovaním so službami verejného parkovania (parkovisko);

b) 0 [HUF] za transakciu v súvislosti s obchodovaním práva na používanie ciest v súlade s § 33/A zákona č. I z roku 1988 o cestnej premávke;

c) 0 [HUF] za transakciu v súvislosti s obchodovaním práva na používanie ciest v súlade so zákonom o mýte;

d) 0 [HUF] za transakciu v súvislosti s obchodovaním s cestovnými lístkami na verejnú dopravu;

e) 75 [HUF] za transakciu v súvislosti so službami uvedenými v § 2 písm. d) zákona č. CC.“

16 § 31 toho istého nariadenia sa týka poplatku za ďalší predaj. Jeho odsek 1 znie takto:

„Poplatok za ďalší predaj sa vypočíta na základe sumy odmeny bez [dane z pridanej hodnoty], ktorú má zaplatiť zákazník v súlade s § 8 ods. 1 a je stanovený na:

a) 10 % v súvislosti s obchodovaním so službami verejného parkovania (parkovisko);

b) 5 % v súvislosti s obchodovaním s právom na používanie ciest v súlade s § 33/A zákona č. I z roku 1988 o cestnej premávke;

c) 5 % v súvislosti s obchodovaním s cestovnými lístkami;

d) 5 % v súvislosti s obchodovaním s právom na používanie ciest v súlade so zákonom o mýte.“

II. Konanie pred podaním žaloby a konanie na Súdnom dvore

17 Dňa 14. decembra 2012 Komisia konštatovala, že uplatnenie zákona č. CC a nariadenia vlády č. 356/2012 viedlo k prevádzkovaniu národného systému mobilného platenia, ktorého používanie je povinné, jediným podnikom, ktorého vlastníkom je členský štát, a začala konanie „EU Pilot“ č. 4372/12/MARK, v rámci ktorého zaslala Maďarsku žiadosť o informácie. Maďarské orgány na túto žiadosť odpovedali 22. februára 2013.

18 Keďže Komisia považovala túto odpoveď za nedostatočnú a domnievala sa, že Maďarsko si tým, že prijalo § 3 ods. 2 až 5 zákona č. CC, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článkov 15 a 16 smernice 2006/123, ako aj z článkov 49 a 56 ZFEÚ, zaslala tomuto členskému štátu 21. novembra 2013 výzvu.

19 Maďarsko odpovedalo na túto výzvu listom z 22. januára 2014. Po prvé uviedlo, že členské štáty disponujú pri definovaní SVHZ širokou mierou voľnej úvahy, ktorú môže Komisia spochybniť iba v prípade zjavného omylu. Predmetný národný systém mobilného platenia je SVHZ, pretože vo vzťahu k bežným hospodárskym činnostiam má určité osobitné vlastnosti, je dostupný pre všetkých a iba samotné trhové sily neposkytovali túto službu uspokojivo. Po druhé Maďarsko tvrdilo, že prostredníctvom štandardizácie umožňujúcej jednotnosť, individualizáciu a interoperabilitu splnilo požiadavky systému mobilného platenia, ktoré definuje Komisia najmä vo svojej zelenej knihe s názvom „Smerom k integrovanému európskemu trhu s kartovými, internetovými a mobilnými platbami“ [KOM(2011) 941 v konečnom znení]. Po tretie tento členský štát nevylúčil služby ponúkané prostredníctvom platformy z hospodárskych dôvodov, ale z dôvodov všeobecného záujmu. Mobilné platenie na parkovacom mieste je tak jediný spôsob platenia umožňujúci výpočet poplatku, ktorý zodpovedá skutočnej dĺžke trvania parkovania. Po štvrté súkromní poskytovatelia, ktorí predtým poskytovali túto službu, neutrpeli žiadnu stratu, ktorú by musel uvedený členský štát nahradiť, keďže môžu pokračovať vo využívaní uvedenej platformy a infraštruktúry, ktorú zaviedli, rovnakým spôsobom ako ďalší predajcovia. Po piate jednotnú a zaručenú službu je možné zákazníkom ponúknuť iba prostredníctvom národnej centrálnej platformy založenej na výlučnom práve. Po šieste Maďarsko tvrdí, že predmetný národný systém mobilného platenia funguje ako monopol poskytujúci služby. Podľa článku 1 ods. 3 smernice 2006/123 monopol nepatrí do pôsobnosti tejto smernice.

20 Dňa 11. júla 2014 Komisia vydala odôvodnené stanovisko, v ktorom zotrvala na svojom stanovisku vyjadrenom vo výzve. Maďarsko na toto odôvodnené stanovisko odpovedalo listom z 19. septembra 2014, pričom v podstate zopakovalo pripomienky, ktoré uviedlo vo svojom liste z 22. januára 2014.

21 Keďže Komisia sa s odpoveďou maďarských orgánov neuspokojila, rozhodla sa podať túto žalobu.

III. O žalobe

A. Úvodné pripomienky

22 Na úvod treba uviesť, že Nemzeti Mobilfizetési Zrt. – ktorej jediným vlastníkom je Magyar Fejlesztési Bank a prostredníctvom nej maďarský štát – zabezpečuje od 1. júla 2014 prevádzkovanie predmetného národného systému mobilného platenia, ktorého používanie je povinné v rôznych oblastiach uplatnenia, konkrétne v oblasti verejného parkovania, sprístupnenia cestnej siete na účely cestnej premávky, prepravy osôb zabezpečovanej štátnym podnikom a iných služieb poskytovaných štátnym orgánom.

23 Komisia vysvetľuje, že zákon č. CC vytvoril štátny monopol služieb mobilného platenia, keďže Nemzeti Mobilfizetési Zrt. má výlučné právo uzatvárať zmluvy s prevádzkovateľmi parkovísk a predávať právo na používanie cestnej siete. Vyplýva z toho, že bráni vstupu na veľkoobchodný trh mobilného platenia, ktorý bol predtým otvorený hospodárskej súťaži.

24 Komisia vo svojej žalobe v prvom rade tvrdí, že z dôvodu tejto reštriktívnej povahy zákon č. CC a nariadenie vlády č. 356/2012, ktoré zavádzajú národný systém mobilného platenia, porušujú článok 15 ods. 2 písm. d) a článok 16 ods. 1 smernice 2006/123. Subsidiárne tvrdí, že táto právna úprava predstavuje porušenie článkov 49 a 56 ZFEÚ.

B. O uplatniteľných ustanoveniach

1. Argumentácia účastníkov konania

25 Pokiaľ ide o uplatniteľnosť smernice 2006/123, Komisia odmieta postoj, ktorý zaujalo Maďarsko počas konania pred podaním žaloby, podľa ktorého sa predmetný národný systém mobilného platenia stal SVHZ, ktorý v súlade s článkom 1 ods. 2 a 3 tejto smernice nepatrí do pôsobnosti tejto smernice.

26 Po prvé článok 1 ods. 2 a 3 smernice 2006/123 v spojení s odôvodnením 8 tejto smernice vylučuje z tejto smernice len SVHZ a už existujúce monopoly. Zákon č. CC pritom priznal spoločnosti Nemzeti Mobilfizetési Zrt. výlučné právo po nadobudnutí účinnosti uvedenej smernice.

27 Po druhé Komisia nesúhlasí s názorom Maďarska, podľa ktorého dotknutá služba môže byť považovaná za SVHZ. Napriek tomu, aj za predpokladu, že by táto služba mohla byť považovaná za SVHZ, smernica 2006/123 by sa uplatňovala, čo potvrdzuje skutočnosť, že ňou sú stanovené viaceré záruky a výnimky pre SVHZ, ktoré patria do jej pôsobnosti. Podľa Komisie sa tak článok 16 tejto smernice neuplatňuje na SVHZ poskytované v inom členskom štáte podľa článku 17 bodu 1 uvedenej smernice. V dôsledku toho, aj keby by sa stanovilo, že služba, o ktorú ide vo veci samej, je SVHZ, článok 15 ods. 2 písm. d) smernice 2006/123 by sa na túto službu naďalej uplatňoval, rovnako ako články 49 a 56 ZFEÚ.

28 Po tretie Komisia tvrdí, že smernica 2006/123 podľa svojho článku 2 písm. a) a i) vylučuje zo svojej pôsobnosti „služby všeobecného záujmu nehospodárskeho charakteru“ a „činnosti, ktoré sú spojené s výkonom verejnej moci“. Maďarsko však nespochybnilo, že predmetná služba predstavuje hospodársku činnosť, a taktiež sa nedomnievalo, že táto služba je spojená s výkonom verejnej moci.

29 Po štvrté Komisia s odkazom na judikatúru Súdneho dvora tvrdí, že aj keby dotknutá služba mala byť z akéhokoľvek dôvodu skutočne vylúčená z pôsobnosti smernice 2006/123, predmetná právna úprava by mala dodržiavať články 49 a 56 ZFEÚ.

30 Maďarsko tvrdí, že ani smernica 2006/123, ani články 49 a 56 ZFEÚ nie sú v prejednávanej veci uplatniteľné.

31 Po prvé prevádzkovanie predmetného národného systému mobilného platenia totiž predstavuje SVHZ. Maďarsko v tejto súvislosti spresňuje, že podľa článku 106 ods. 2 ZFEÚ, článku 1 protokolu č. 26 o službách všeobecného záujmu, ako aj článku 1 ods. 3 smernice 2006/123 patrí vymedzenie služieb, ktoré sú považované za služby predstavujúce SVHZ, do právomoci členských štátov. Maďarsko navyše s odkazom na niektoré oznámenia Komisie v oblasti štátnej pomoci pripomína, že existencia SVHZ požaduje, aby boli splnené tri podmienky, konkrétne skutočnosť, že služba vykazuje osobitné vlastnosti v porovnaní s inými hospodárskymi činnosťami, ktoré jej umožňujú byť považované za SVHZ, že služba je dostupná pre všetkých a že iba samotné trhové sily nevedú k uspokojivému poskytovaniu tejto služby.

32 Komisia v prvom rade nepopierala, že druhá z týchto podmienok je splnená.

33 Ďalej, pokiaľ ide o prvú z týchto podmienok, Maďarsko uvádza, že predmetná služba mobilného platenia je spojená s používaním verejných služieb, pričom štát má zodpovednosť zabezpečiť, aby užívatelia mohli mať jednotný, pohodlný, okamžitý a cenovo dostupný prístup k týmto službám bez ohľadu na miesto použitia. Maďarsko tak vytvorilo národný systém mobilného platenia z dôvodov všeobecného záujmu, a nie z hospodárskych dôvodov.

34 Maďarsko taktiež tvrdí, že mobilné platenie poplatkov za parkovanie nemožno považovať za „pohodlnú“ službu, ako tvrdí Komisia. Naopak, predstavuje jedinú možnosť, ktorá zohľadňuje záujmy používateľov, pokiaľ tento spôsob platenia umožňuje výpočet výšky poplatku, ktorá zodpovedá skutočnej dĺžke trvania parkovania. V každom prípade z rozsudku z 12. februára 2008, BUPA a i./Komisia (T-289/03, EU:T:2008:29, bod 188), vyplýva, že „luxusné“ služby možno považovať za SVHZ.

35 Nakoniec, pokiaľ ide o tretiu z uvedených podmienok, Maďarsko tvrdí, že predchádzajúci systém neumožňoval uspokojivé fungovanie trhu pre spotrebiteľov a ďalších predajcov, či už ide o podmienky trhu alebo o geografické pokrytie. Tento členský štát tak okrem iného uvádza, že pred zavedením predmetného národného systému mobilného platenia, 23 prevádzkovateľov parkovísk neponúkalo mobilné platenie, takže tvrdenie Komisie, podľa ktorého najväčší prevádzkovateľ na trhu, t. j. EME Zrt., pôsobil počas roku 2012 na 90 % verejných parkovísk, je nepresné.

36 Cieľom národného systému mobilného platenia je vyplniť medzery v predchádzajúcom fungovaní trhu. Cieľom tohto systému je jednak zabezpečiť pokrytie celého územia štátu a jednak riadenie technickej platformy maďarským štátom čo najjednotnejším a optimálnym spôsobom z hľadiska nákladov. Riadne fungovanie jednotného a interoperabilného systému vyžaduje zavedenie jednotnej platformy, ktorú nemožno vytvoriť centralizovane, keďže prevádzkovatelia nemôžu zaviesť takúto platformu a nemajú záujem to urobiť.

37 Po druhé, pokiaľ ide o uplatniteľnosť smernice 2006/123 na SVHZ, Maďarsko podotýka, že táto smernica sa obmedzuje na stanovenie toho, že členským štátom neukladá povinnosť liberalizovať SVHZ. Táto smernica nestanovuje, že neukladá členským štátom povinnosť liberalizovať „existujúce“ SVHZ. Argumentácia Komisie uplatňovaná v tejto súvislosti by zbavila právo členských štátov vytvoriť SVHZ svojej podstaty.

38 Maďarsko preto zotrváva na svojom postoji, podľa ktorého služby, o ktoré ide v tejto veci, nepatria v súlade s článkom 1 ods. 2 tejto smernice do jej pôsobnosti. Ďalší dôvod, pre ktorý uvedená smernica nie je uplatniteľná, je založený na skutočnosti, že podľa jej článku 1 ods. 3 sa táto smernica nezaoberá zrušením monopolov poskytujúcich služby.

39 V každom prípade, aj keby bola smernica 2006/123 uplatniteľná, pokiaľ by bol predmetný národný systém mobilného platenia SVHZ, netreba v súlade s článkom 15 ods. 4 tejto smernice prihliadať na článok 15 ods. 2 písm. d) tejto smernice, na ktorý odkazuje Komisia, keďže jeho uplatnenie bráni vykonaniu úlohy, ktorá bola zverená tomuto národnému systému.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

40 Keďže žaloba Komisie je predovšetkým založená na porušení ustanovení smernice 2006/123 týkajúcich sa slobody usadiť sa a slobodného poskytovania služieb, treba v prvom rade odpovedať na tvrdenie Maďarska, podľa ktorého sa táto smernica v súlade s článkom 1 ods. 2 a 3 uvedenej smernice neuplatňuje v prejednávanej veci, aby sa v druhom rade posúdilo, či sú články 15 a 16 tejto smernice uplatniteľné na predmetnú službu mobilného platenia.

a) O uplatniteľnosti smernice 2006/123

41 Podľa článku 1 ods. 2 smernice 2006/123 sa táto smernica nezaoberá liberalizáciou SVHZ vyhradených pre verejné alebo súkromné subjekty, ani privatizáciou verejných subjektov poskytujúcich služby. Z článku 1 ods. 3 uvedenej smernice taktiež vyplýva, že táto smernica sa nezaoberá zrušením monopolov poskytujúcich služby, ani poskytovaním pomoci zo strany členských štátov, na ktoré sa vzťahujú predpisy Únie o hospodárskej súťaži.

42 V tejto súvislosti odôvodnenie 8 smernice 2006/123 spresňuje, že ustanovenia tejto smernice by sa mali uplatňovať len do tej miery, aby boli dané činnosti otvorené hospodárskej súťaži, teda aby nezaväzovali členské štáty liberalizovať SVHZ ani privatizovať verejnoprávne subjekty, ktoré takéto služby poskytujú, ani zrušiť existujúce monopoly na iné činnosti alebo určité distribučné služby.

43 Z toho vyplýva, ako tvrdí Komisia, že cieľom článku 1 ods. 2 a 3 smernice 2006/123 je vylúčiť z pôsobnosti tejto smernice len SVHZ vyhradené pre verejné alebo súkromné subjekty, alebo monopoly, ktoré na rozdiel od tých, ktoré zaviedol zákon č. CC a nariadenie vlády č. 356/2012, existovali v čase nadobudnutia účinnosti uvedenej smernice.

44 Okrem toho, aj keď je pravda, že článok 2 ods. 2 písm. a) a i) tej istej smernice vylučuje z jej pôsobnosti služby všeobecného záujmu nehospodárskeho charakteru, ako aj činnosti spojené s výkonom verejnej moci, je nesporné, že predmetná služba nepatrí do žiadnej z týchto kategórií.

45 Treba preto zamietnuť tvrdenia Maďarska, založené na tom, že zákon č. CC a nariadenie vlády č. 356/2012 nepatria podľa článku 1 ods. 2 a 3 smernice 2006/123 do pôsobnosti tejto poslednej uvedenej smernice.

b) O uplatniteľnosti článkov 15 a 16 smernice 2006/123

46 Keďže Komisia navrhuje, aby Súdny dvor určil, že národný systém mobilného platenia upravený zákonom č. CC a nariadením vlády č. 356/2012 je v rozpore s článkom 15 ods. 2 písm. d) a článkom 16 ods. 1 smernice 2006/123 je potrebné určiť, či, ako tvrdí Maďarsko, môže byť predmetná služba mobilného platenia považovaná za SVHZ.

47 Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 56 svojich návrhov, smernica 2006/123 obsahuje osobitné ustanovenia, pokiaľ ide o uplatnenie týchto ustanovení na SVHZ, konkrétne jednak jej článok 15 ods. 4 a jednak jej článok 17.

48 Podľa článku 1 protokolu č. 26 o službách verejného záujmu, členské štáty majú širokú diskrečnú právomoc pri poskytovaní, obstarávaní a organizovaní SVHZ spôsobom, ktorý čo najlepšie napĺňa potreby užívateľov.

49 Členské štáty tak majú právo, pokiaľ dodržiavajú právo Únie, určiť rozsah a organizáciu svojich SVHZ, pričom môžu najmä zohľadniť vlastné ciele svojej vnútroštátnej politiky. V tejto oblasti sa členským štátom priznáva široká diskrečná právomoc, ktorú Komisia môže spochybniť iba v prípade zjavného pochybenia (rozsudok z 20. decembra 2017, Comunidad Autónoma del País Vasco a i./Komisia, C-66/16 P až C-69/16 P, EU:C:2017:999, body 69 a 70).

50 V rámci smernice 2006/123 túto diskrečnú právomoc potvrdil najmä normotvorca Únie v článku 1 ods. 3 druhom pododseku tejto smernice, ktorý uvádza, že táto smernica neovplyvňuje slobodu členských štátov určiť v súlade s právom Únie, čo považujú za SVHZ, ako by tieto služby mali byť organizované a financované v súlade s pravidlami o štátnej pomoci a akým konkrétnym povinnostiam by mali podliehať.

51 Podľa judikatúry Súdneho dvora môže služba vykazovať všeobecný hospodársky záujem, ak sa tento záujem vyznačuje osobitnými charakteristikami v porovnaní so záujmom, ktorý zahŕňajú iné hospodárske činnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. decembra 1991, Merci convenzionali porto di Genova, C-179/90, EU:C:1991:464, bod 27; z 18. júna 1998, Corsica Ferries France, C-266/96, EU:C:1998:306; z 23. mája 2000, Sydhavnens Sten & Grus, C-209/98, EU:C:2000:279, bod 75, ako aj z 3. marca 2011, AG2R Prévoyance, C-437/09, EU:C:2011:112, body 71 a 72).

52 Okrem toho odôvodnenie 70 smernice 2006/123 spresňuje, že na to, aby sa služba mohla považovať za SVHZ, musí sa poskytovať pri vykonávaní osobitných úloh verejného záujmu, ktorými poveril príslušný členský štát poskytovateľa.

53 V tejto súvislosti Komisia tvrdí, že Maďarsko sa dopustilo zjavne nesprávne posúdenia, keď kvalifikovalo predmetnú službu mobilného platenia ako SVHZ. Treba však konštatovať, že skutočnosti, z ktorých vychádza táto inštitúcia, nepostačujú na to, aby zbavili túto kvalifikáciu svojho hodnoverného charakteru.

54 Treba uviesť, že Komisia v zásade tvrdí, že pred vytvorením štátneho monopolu služieb mobilného platenia, boli tieto služby už ponúkané prevádzkovateľmi vykonávajúcimi činnosť na trhu. Komisia sa domnieva, že tento trh fungoval uspokojivo, pričom pripúšťa existenciu určitých problémov najmä s prihliadnutím na chýbajúcu jednotnú štandardizovanú platformu a interoperabilitu.

55 Samotná skutočnosť, že služba kvalifikovaná ako SVHZ členským štátom je už prevádzkovateľmi pôsobiacimi na dotknutom trhu poskytovaná, nepostačuje na preukázanie toho, že táto kvalifikácia je poznačená zjavne nesprávnym posúdením.

56 Ako zdôrazňuje sama Komisia, odkazujúc na bod 48 oznámenia Komisie o uplatňovaní pravidiel štátnej pomoci Európskej únie na náhrady za služby všeobecného hospodárskeho záujmu (Ú. v. EÚ C 8, 2012, s. 4), skutočnosť, že služba je už poskytovaná na trhu, ale za neuspokojivých podmienok, ktoré sú nezlučiteľné so všeobecným záujmom, ako to vymedzuje dotknutý členský štát, môže totiž odôvodniť kvalifikáciu tejto služby ako SVHZ.

57 O takýto prípad ide najmä vtedy, ak sa tento členský štát v rámci svojej voľnej úvahy domnieva, že trh neumožňuje dosiahnuť ciele kontinuity a prístupu k službe, ktorú definoval.

58 V prejednávanej veci Maďarsko tvrdí, že cieľom predmetného národného systému mobilného platenia, ktorý kvalifikuje ako SVHZ, je odstrániť neschopnosť trhu zabezpečiť pokrytie tejto služby na celom území štátu za jednotných podmienok pre všetkých užívateľov uvedenej služby. Pokrytím celého územia štátu má služba mobilného platenia za cieľ, aby bola dostupná všetkým obyvateľom Maďarska bez ohľadu na ziskovosť spojenú s obsluhovaným regiónom. Okrem toho cieľom tohto systému je zabezpečiť mobilné platenie služieb vykazujúce všeobecný hospodársky záujem, ako je verejné parkovanie a verejná preprava osôb, a prispieva teda k plneniu všeobecného hospodárskeho záujmu.

59 V tejto súvislosti treba konštatovať, že Komisia sa obmedzuje na tvrdenie toho, že, na rozdiel od tvrdenia Maďarska, tento trh fungoval uspokojivo a že by sa pravdepodobne ďalej rozvíjal, pričom však nepredložila dôkaz na podporu týchto tvrdení.

60 Za týchto podmienok Komisia nepredložila žiadny dôkaz, ktorý by mohol preukázať, že uvedený členský štát sa dopustil zjavne nesprávneho posúdenia, keď kvalifikoval uvedenú službu mobilného platenia ako SVHZ.

61 Na účely uplatnenia ustanovení smernice 2006/123 v prejednávanej veci je preto potrebné domnievať sa, že pokiaľ ide po prvé o slobodu usadiť sa, musí sa súlad dotknutej maďarskej právnej úpravy so smernicou 2006/123 posúdiť s prihliadnutím na článok 15 ods. 4 tejto smernice.

62 V tomto ohľade však treba spresniť, že na rozdiel od tvrdení Maďarska toto ustanovenie automaticky nevylučuje SVHZ z pôsobnosti článku 15 smernice 2006/123. Odsek 4 tohto článku 15 totiž stanovuje, že odseky 1, 2 a 3 uvedeného článku platia pre právne predpisy v oblasti SVHZ len do tej miery, pokiaľ uplatňovanie týchto odsekov nebráni, právne alebo fakticky, výkonu určitej úlohy, ktorá im bola zverená.

63 Pokiaľ ide po druhé o slobodu poskytovať služby, treba uviesť, že v súlade s článkom 17 bodom 1 smernice 2006/123 sa článok 16 tejto smernice nevzťahuje na služby všeobecného hospodárskeho záujmu, ktoré sú poskytované v inom členskom štáte. Predmetnú maďarskú právnu úpravu treba preto preskúmať, ako subsidiárne navrhuje Komisia, z hľadiska článku 56 ZFEÚ.

3. O uplatnených výhradách

a) Argumentácia účastníkov konania

64 Komisia sa domnieva, že zavedenie a ponechanie v platnosti predmetného národného systému mobilného platenia pri uplatnení zákona č. CC a nariadenia vlády č. 356/2012 porušuje článok 15 ods. 2 písm. d) smernice 2006/123 a článok 56 ZFEÚ.

65 Po prvé, pokiaľ ide o obmedzujúci účinok zákona č. CC a nariadenia vlády č. 356/2012, Komisia sa domnieva, že prevádzkovanie tohto národného systému mobilného platenia sa stalo štátnym monopolom, ktorý vylučuje možnosť ostatným poskytovateľom mobilného platenia a mobilných telefónnych služieb vykonávať svoju činnosť na dotknutom trhu. Zavedenie tohto systému by tak bránilo prístupu na veľkoobchodný trh mobilného platenia, nezávisle od spôsobov poskytovania služby.

66 Po druhé Komisia pripúšťa, že určité informácie, ktoré Maďarsko uviedlo počas konania pred podaním žaloby na odôvodnenie zavedenia uvedeného národného systému mobilného platenia, najmä ochrana spotrebiteľov a príjemcov služieb, ako aj poctivý obchodný styk a boj proti podvodom, môžu byť považované za naliehavé dôvody všeobecného záujmu. Komisia sa však domnieva, že tieto dôvody nemôžu odôvodniť obmedzenia zavedené zákonom č. CC, keďže nespĺňajú požiadavky nevyhnutnosti a proporcionality.

67 Po tretie, čo sa týka nevyhnutnosti a proporcionality, Komisia tvrdí, že zásah maďarského štátu nebol nevyhnutný. Neuspokojivá povaha predchádzajúceho fungovania trhu tak v oblasti verejného parkovania, ako aj sprístupnenia cestnej siete na účely cestnej premávky nie je totiž nijako preukázaná. Aj keď Komisia nepopiera, že štandardizácia môže mať určité výhody na rozšírenie služieb mobilného platenia, domnieva sa, že vytvorenie štátneho monopolu nebolo jediným ani najlepším spôsobom na dosiahnutie tohto cieľa.

68 Komisia sa navyše domnieva, že zásah maďarského štátu je neprimeraný. Iné menej obmedzujúce opatrenia by mohli totiž lepšie vyriešiť ťažkosti týkajúce sa fungovania trhu, na ktoré poukázali maďarské orgány. Štandardizáciu a interoperabilitu bolo teda možné dosiahnuť predovšetkým prostredníctvom právnych predpisov pri zachovaní existujúcej štruktúry trhu. Taktiež mohol byť vytvorený nový subjekt vo vlastníctve štátu bez toho, aby mu boli priznané výlučné práva. Bolo taktiež možné zaviesť systém koncesií na prevádzkovanie platformy predmetného národného systému mobilného platenia alebo tiež vytvoriť dočasný monopol.

69 Maďarsko tvrdí, že v súlade s článkom 106 ods. 2 ZFEÚ, nie sú uplatniteľné články 49 a 56 ZFEÚ. Okrem toho dotknutý systém mobilného platenia je štátny monopol, ktorý treba skúmať na základe článku 37 ZFEÚ a nie na základe iných ustanovení Zmluvy o FEÚ. V prípade, že by sa však Súdny dvor domnieval, že články 49 a 56 ZFEÚ sú uplatniteľné, Maďarsko tvrdí, že tieto ustanovenia neboli porušené.

70 Po prvé pravidlá týkajúce sa národného systému mobilného platenia nie sú totiž diskriminačné, keďže zákon č. CC a nariadenie vlády č. 356/2012 obsahujú rovnaké pravidlá pre všetkých poskytovateľov nachádzajúcich sa v porovnateľných situáciách. Maďarsko v tejto súvislosti spresňuje, že sa možno odvolávať na existenciu diskriminácie len vtedy, ak podniky podliehajú odlišným právnym predpisom v závislosti od ich miesta pôvodu alebo usadenia, alebo ich tuzemského alebo zahraničného pôvodu.

71 Po druhé dôvody, ktoré Maďarsko uviedlo ako cieľ a odôvodnenie predmetného národného systému mobilného platenia, najmä ochrana spotrebiteľov a poctivý obchodný styk alebo boj proti podvodom, boli v judikatúre Súdneho dvora uznané za naliehavé dôvody všeobecného záujmu.

72 Po tretie zavedenie a zachovanie uvedeného národného systému mobilného platenia bolo nevyhnutné a v súlade so zásadou proporcionality.

73 Maďarsko v prvom rade tvrdí, že pred 1. júlom 2014 dotknutý trh nefungoval uspokojivo. Nebolo pokryté celé územie štátu a nedošlo ani k interoperabilite, ani k prevádzkovaniu vo forme platformy. Trh teda tvorili fragmentované a uzavreté systémy.

74 Ďalej podľa Maďarska bolo zavedenie národného systému mobilného platenia takej povahy, že podporovalo hospodársku súťaž a umožňovalo uspokojivé poskytovanie služieb.

75 Napokon Maďarsko zamieta tvrdenie Komisie, podľa ktorého by fragmentované systémy, ktoré existovali predtým, bolo možné integrovať prostredníctvom povinností uložených právnou úpravou týkajúcou sa spolupráce alebo hospodárskej súťaže na trhu, pričom poukazuje na to, že tento predpoklad nie je podložený žiadnym príkladom na medzinárodnej úrovni. V každom prípade tento členský štát zdôrazňuje, že vzhľadom na to, že dotknutá služba patrí do pôsobnosti samosprávnych celkov, bolo potrebné uplatniť postupy zadávania verejných zákaziek. V dôsledku toho by na jednej strane bol systém mobilného platenia za parkovanie zavedený len na miestach, kde by mohol poskytovateľ očakávať značné príjmy, hoci by nemohlo byť zabezpečené pokrytie celého územia štátu, a na druhej strane by rôzni poskytovatelia získali zákazku od rôznych samosprávnych celkov, čo by viedlo k úplnej absencii interoperability.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

1) O prvej výhrade založenej na porušení článku 15 ods. 2 písm. d) smernice 2006/123

76 Treba pripomenúť, že členské štáty sú povinné podľa článku 15 ods. 1 prvej vety smernice 2006/123 preskúmať, či sa podľa ich právnych systémov uplatňujú požiadavky podľa článku 15 ods. 2 tejto smernice, a ak áno, zabezpečiť dodržanie podmienok zákazu diskriminácie, nevyhnutnosti a proporcionality stanovených v článku 15 ods. 3 uvedenej smernice. Podľa článku 15 ods. 1 druhej vety tej istej smernice musia členské štáty upraviť svoje zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia tak, aby boli zlučiteľné s týmito podmienkami (rozsudok z 30. januára 2018, X a Visser, C-360/15 a C-31/16, EU:C:2018:44, bod 129).

77 V prvom rade pojem „požiadavka“ uvedený v článku 15 ods. 2 smernice 2006/123 treba v súlade s článkom 4 bodom 7 tejto smernice chápať tak, že sa vzťahuje najmä na „akúkoľvek povinnosť, zákaz, podmienku alebo obmedzenie ustanovené v zákonoch, iných právnych predpisoch a správnych opatreniach členských štátov“ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. januára 2018, X a Visser, C-360/15 a C-31/16, EU:C:2018:44, bod 119).

78 Medzi požiadavky, ktoré teda treba posúdiť, patria, ako vyplýva z článku 15 ods. 2 písm. d) smernice 2006/123, požiadavky, ktoré vyhradzujú prístup k predmetnej činnosti v oblasti služieb pre konkrétnych poskytovateľov na základe osobitnej povahy dotknutej činnosti a ktoré sa netýkajú záležitostí, na ktoré sa vzťahuje smernica 2005/36 a nie sú ani stanovené v iných nástrojoch Únie.

79 V prejednávanej veci treba konštatovať, že ako tvrdí Komisia, národný systém mobilného platenia upravený zákonom č. CC a nariadením vlády č. 356/2012 predstavuje v zmysle článku 15 ods. 2 písm. d) smernice 2006/123 požiadavku. Je totiž nesporné, že tento systém vyhradzuje prístup k činnosti poskytovania služieb mobilného platenia spoločnosti Nemzeti Mobilfizetési Zrt. vytvorením monopolu v prospech tohto verejnoprávneho podniku bez toho, aby tento monopol predstavoval požiadavku týkajúcu sa záležitostí, na ktoré sa vzťahuje smernica 2005/36 alebo požiadavku stanovenú v iných nástrojoch Únie.

80 Pokiaľ ide v druhom rade o kumulatívne podmienky vymenované v článku 15 ods. 3 smernice 2006/123, tieto podmienky sa týkajú po prvé nediskriminačnej povahy dotknutých požiadaviek, ktoré nesmú byť či už priamo alebo nepriamo diskriminačné na základe štátnej príslušnosti, alebo, pokiaľ ide o spoločnosti, na základe miesta ich registrovaného sídla, po druhé sa týkajú ich nevyhnutnej povahy, t. j. musia byť odôvodnené naliehavým dôvodom všeobecného záujmu, a po tretie ich primeranosti, keďže uvedené požiadavky musia slúžiť na zabezpečenie vykonania sledovaného cieľa a nesmú prekročiť rámec nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa, pričom iné menej obmedzujúce opatrenia nesmú umožňovať dosiahnutie rovnakého výsledku.

81 V tejto súvislosti treba uviesť, že v prejednávanej veci nie je požiadavka zavedená zákonom č. CC a nariadením vlády č. 356/2012 takej povahy, že by spĺňala podmienku týkajúcu sa neexistencie menej obmedzujúcich opatrení na dosiahnutie sledovaného cieľa.

82 Treba totiž uviesť, že Maďarsko uznalo, že existovali menej obmedzujúce opatrenia vzťahujúce sa na slobodu usadiť sa, ako sú opatrenia vyplývajúce zo zákona č. CC a z nariadenia vlády č. 356/2012, umožňujúce dosiahnutie cieľov uvedených maďarskou vládou, ako je napríklad systém koncesií založený na konaní otvorenom hospodárskej súťaži namiesto monopolu zvereného spoločnosti Nemzeti Mobilfizetési Zrt.

83 Vzhľadom na to, že podmienky uvedené v článku 15 ods. 3 smernice 2006/123 sú kumulatívne, toto konštatovanie stačí na preukázanie nedodržania tohto ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. februára 2016, Komisia/Maďarsko, C-179/14, EU:C:2016:108, body 69 a 90).

84 V treťom rade treba uviesť, že podľa odseku 4 článku 15 smernice 2006/123 platia odseky 1, 2 a 3 tohto článku pre právne predpisy v oblasti služieb všeobecného hospodárskeho záujmu len do tej miery, pokiaľ uplatňovanie týchto odsekov nebráni, právne alebo fakticky, výkonu určitej úlohy, ktorá im bola zverená.

85 V tomto kontexte treba teda uvedený článok 15 vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave ukladajúcej v zmysle jeho odseku 2 písm. d) požiadavku, pokiaľ je uvedená požiadavka nevyhnutná na výkon osobitných úloh predmetnej verejnej služby za ekonomicky prijateľných podmienok (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. marca 2011, AG2R Prévoyance, C-437/09, EU:C:2011:112, bod 76, a z 8. marca 2017, Viasat Broadcasting UK/Komisia, C-660/15 P, EU:C:2017:178, bod 29).

86 V tejto súvislosti, aj keď sa maďarská vláda odvoláva na skutočnosť, že národná služba mobilného platenia upravená zákonom č. CC a nariadením vlády č. 356/2012 predstavuje SVHZ, táto vláda neuviedla dôvody, pre ktoré sa domnievala, že vykonanie určitej úlohy zverenej tento službe vyžadovalo vytvorenie monopolu pri zverení výlučných práv spoločnosti Nemzeti Mobilfizetési Zrt., hoci pripustila, že existovali menej obmedzujúce opatrenia ako vytvorenie tohto monopolu takej povahy, ktorá umožňuje vykonanie tejto úlohy, čím znemožňuje, hoci aj okrajové, skúmanie Súdnym dvorom.

87 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné domnievať sa, že výhrade založenej na porušení článku 15 ods. 2 písm. d) smernice 2006/123 je potrebné vyhovieť. Nie je preto potrebné skúmať výhradu založenú na porušení článku 49 ZFEÚ.

2) O výhrade založenej na porušení článku 56 ZFEÚ

88 V prvom rade z ustálenej judikatúry vyplýva, že vnútroštátna právna úprava, akou je zákon č. CC a nariadenie vlády č. 356/2012, ktorá podriaďuje výkon hospodárskej činnosti režimu exkluzivity v prospech jediného verejného alebo súkromného subjektu, predstavuje obmedzenie slobodného poskytovania služieb (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. februára 2016, Komisia/Maďarsko, C-179/14, EU:C:2016:108, bod 164 a citovanú judikatúru).

89 Toto obmedzenie môže byť odôvodnené len v prípade, ak sa opiera o naliehavé dôvody všeobecného záujmu, pokiaľ je spôsobilé zabezpečiť dosiahnutie cieľa všeobecného záujmu, ktorý sleduje, a pokiaľ nejde nad rámec toho, čo je na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. februára 2016, Komisia/Maďarsko, C-179/14, EU:C:2016:108, bod 166 a citovanú judikatúru).

90 V tejto súvislosti bez toho, aby bolo potrebné vyjadriť sa k dôvodom predloženým maďarskou vládou na odôvodnenie obmedzenia slobodného poskytovania služieb vyplývajúceho z priznania monopolu spoločnosti Nemzeti Mobilfizetési Zrt., treba konštatovať, že z dôvodov uvedených v bode 82 tohto rozsudku sa zdá byť dotknuté opatrenie v každom prípade neprimerané, keďže je nesporné, že existovali menej obmedzujúce opatrenia slobodného poskytovania služieb ako opatrenia vyplývajúce zo zákona č. CC a nariadenia vlády č. 356/2012 umožňujúce dosiahnutie sledovaných cieľov.

91 Pokiaľ ide o tvrdenie Maďarska, podľa ktorého podľa článku 106 ods. 2 ZFEÚ nepatrí vytvorenie predmetného systému mobilného platenia do pôsobnosti článku 56 ZFEÚ z dôvodu, že tento systém predstavuje SVHZ, treba pripomenúť, že podľa článku 106 ods. 2 ZFEÚ podniky, ktoré sú poverené riadením SVHZ, podliehajú pravidlám zmlúv, najmä pravidlám hospodárskej súťaže za predpokladu, že uplatňovanie týchto pravidiel neznemožňuje právne alebo fakticky plniť určité úlohy, ktoré im boli zverené.

92 V tejto súvislosti v súlade s judikatúrou Súdneho dvora prináleží členskému štátu, ktorý sa odvoláva na článok 106 ods. 2 ZFEÚ, aby preukázal, že boli splnené všetky podmienky uplatnenia tohto ustanovenia (rozsudok z 29. apríla 2010, Komisia/Nemecko, C-160/08, EU:C:2010:230, bod 126 a citovaná judikatúra).

93 Ako teda bolo uvedené v bode 86 tohto rozsudku, maďarská vláda neuviedla dôvody, pre ktoré sa domnievala, že plnenie osobitnej úlohy zverenej dotknutej službe vyžadovalo vytvorenie monopolu priznaním výlučných práv spoločnosti Nemzeti Mobilfizetési Zrt., hoci pripustila, že existovali menej obmedzujúce opatrenia ako vytvorenie tohto monopolu, ktorých povaha umožňuje plnenie tejto úlohy.

94 Z toho vyplýva, že tvrdenie Maďarska založené na článku 106 ods. 2 ZFEÚ musí byť odmietnuté.

95 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenie Maďarska založené na uplatniteľnosti článku 37 ZFEÚ v prejednávanej veci, stačí pripomenúť, že tento článok sa týka obchodu s tovarom a nemôže sa teda týkať monopolu na poskytovanie služieb, ktorý nemá vplyv na obchod s tovarom medzi členskými štátmi (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. apríla 1974, Sacchi, 155/73, EU:C:1974:40, bod 10, a zo 4. mája 1988, Bodson, 30/87, EU:C:1988:225, bod 10).

96 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že výhrade založenej na porušení článku 56 ZFEÚ treba vyhovieť.

97 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy, treba konštatovať, že Maďarsko si tým, že zaviedlo a ponechalo v platnosti národný systém mobilného platenia upravený zákonom č. CC a nariadením vlády č. 356/2012, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 15 ods. 2 písm. d) smernice 2006/123 a z článku 56 ZFEÚ.

98 V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

IV. O trovách

99 Podľa článku 138 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania. Keďže tak Komisia, ako aj Maďarsko nemali úspech v častiach svojich výhrad, treba rozhodnúť, že znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

1. **Maďarsko si tým, že zaviedlo a ponechalo v platnosti národný systém mobilného platenia upravený v nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló 2011. évi CC. törvény (zákon č. CC z roku 2011 o národnom systéme mobilného platenia) a 356/2012. (XII 13.) Korm. rendelet a nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló törvény végrehajtásáról (nariadenie vlády č. 356/2012, ktorým sa vykonáva zákon o národnom systéme mobilného platenia), nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 15 ods. 2 písm. d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu a článku 56 ZFEÚ.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **Európska komisia a Maďarsko znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy